

Dorin Borda
MAGIA CLIPEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BORDA, DORIN

MAGIA CLIPEI/Dorin Borda, Târgu-Mureș:

Editura Nico, 2009

I. Băciuț, Nicolae, (Ed.)

ISBN 978-973-1947-57-0

821.135.1-1

**Volum apărut cu sprijinul
Asociației Culturale „Sf. Gheorghe”**

Coperta și grafica: ABONYI MARIA

Editura NICO

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Apărut 2009

Lector: Valentin Marica

Consilier editorial: Ilarie Gh. Opreș

Copyright@Dorin Borda, 2009

Toate drepturile rezervate

Tehnoredactare: Gheorghe Cimpoi

Format 16/61x86, coli tipo 3,5

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP Târgu-Mureș,

Str. Cuza Vodă Nr. 57

România

Dorin Borda

MAGIA CLYPEI

~poezii~

EDITURA NICO

Magia clipei

Magia clipei

Din negura vremii privind
spre nesfârșitul lumii,
încet, încet
ne apropiem
de Infinit.

Trecute ore de aduceri aminte
mă-mping
spre necuvinte.

De ce or fi ele,
cuvintele, mărturisite?
Pentru neînțelegerea
acestei vieți
ascunse dincolo de vremi?

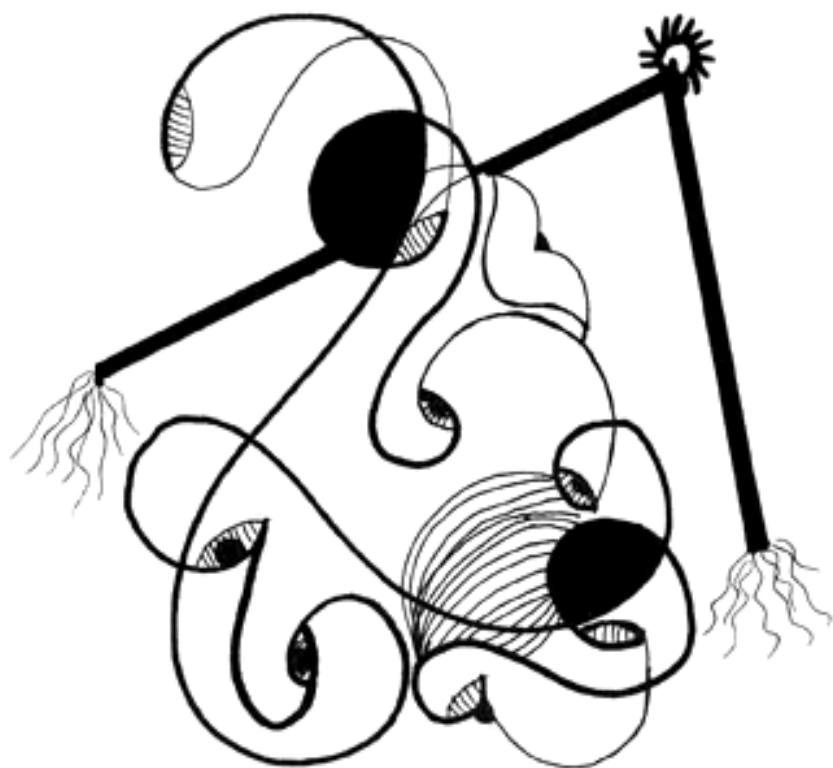

Nașterea clipei

*P*rivirea ei,
oglindită
în albastrul apei,
pătrunde
în adânc de suflet.

De dincolo de mal
privim spre largul vieții.

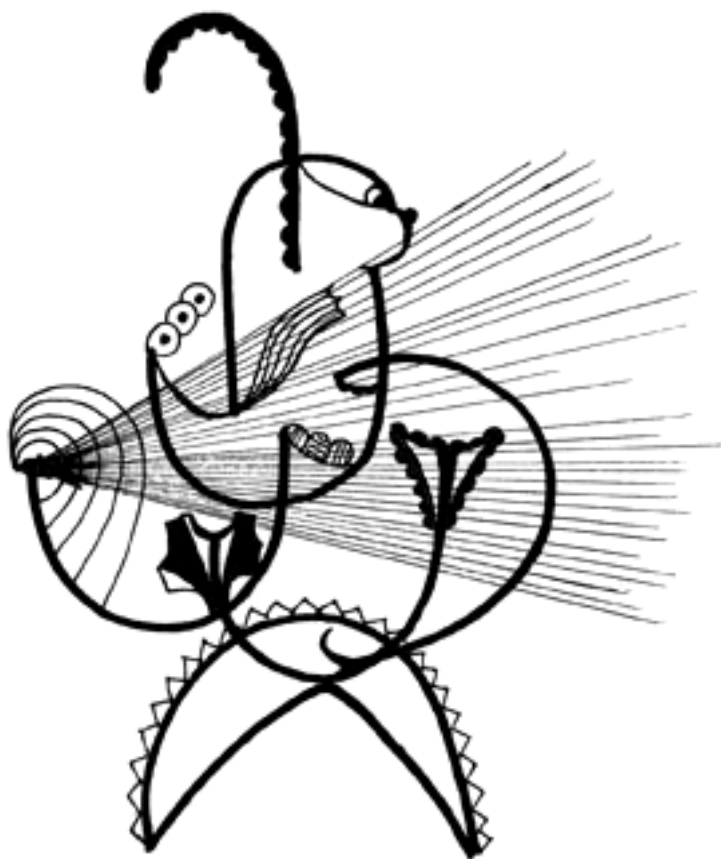
Nașterea clipei
rămâne
ca un răgaz
de aduceri aminte.

Clipa

*M*emoria zilei
e undeva sus,
în înaltul cerului.

Perceptibil,
zvonul ei
preamărește clipa.

Clipe de iubire

În părul tău
mă afund
prea luminat
chip plăpând.

Dincolo de poarta
sufletului
mă îndrept
încet, încet
spre noaptea
clipelor de iubire.

Ție, chip
prea blând
și luminat,
o oră
de dulce amintire.

Tăcere

*L*iniște,
tăcere.

În juru-mi
lucrurile par simple
în marea lor complexitate.

Timpul a încremenit
în curgerea lui
lină spre infinit,
și nu-i chip să-l oprești.

Ce-i trebuie omului
să-l ascundă în tainic loc?
Poate nimic.
Sau poate,
o secundă
de legănare divină.

Sub geana razei

Stele ne privesc
sub geana razei
de lumină.
Îmi sărută chipul
cu aura lor de aștri
din împărăția Universului.

Noi, pământenii,
le privim
ca pe niște
ursitoare
ale binefacerii.

Stele pe cer,
oameni pe pământ,
într-o eternă mișcare.

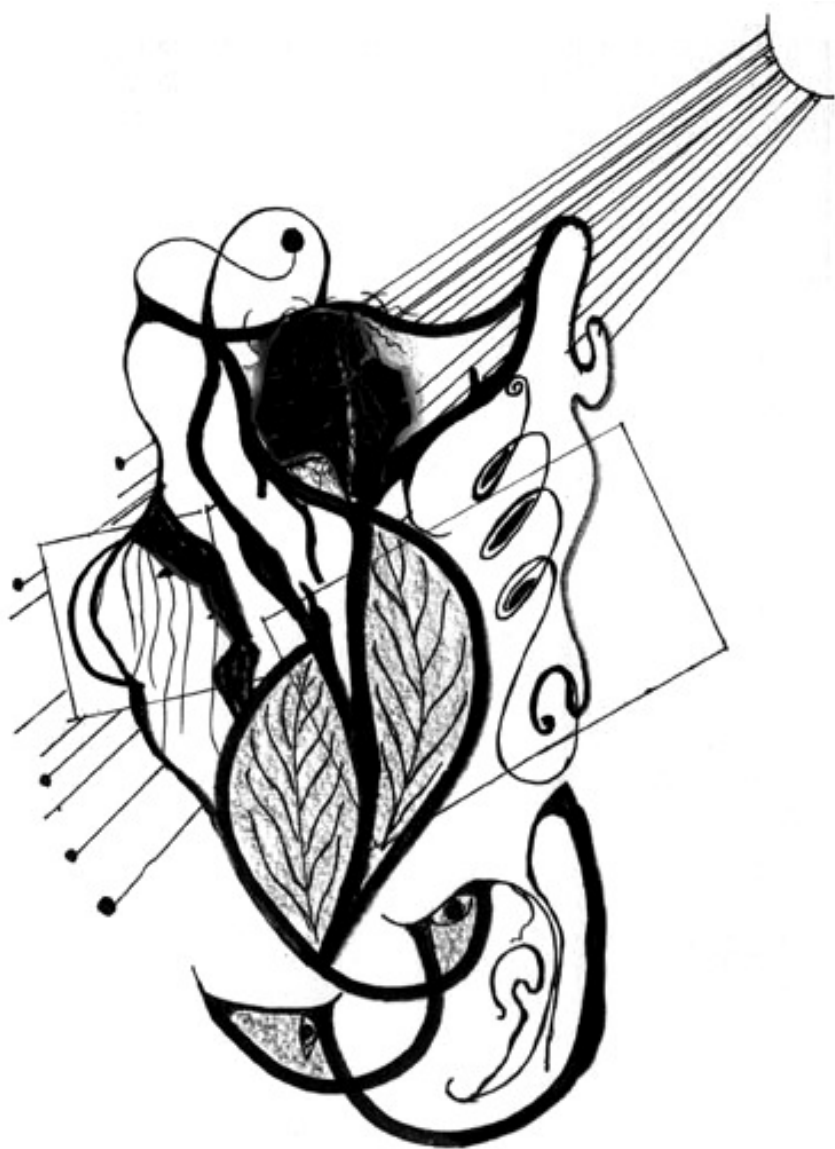

Nemurire

Sunt o pictură
de apă limpede.
Sunt bob de rouă,
scăldat, sărutat, uscat
de soarele dimineții.

Neodihna mă cuprinde
de parcă n-aș mai fi stăpânul
ce poruncește
și-mi dă putere de înălțare,
către astrul luminos
al deșteptării.

În viața de apoi,
fi-voi tăcere, umbră,
amintire, nemurire.

Neant

Chipuri suntem
fiecare dintre noi,
știute ori neștiute.
Viața-i curgere,
e timp de întoarcere
și fără de întoarcere.

Avem în noi
ce n-au nepământenii,
rațiunea de a fi,
de a iubi
și-a fi nemuritori.

Nemuritori în suflet,
nepieritori
în Casa Domnului.
Ș-apoi,
ce-i dincolo de noi?
Neant!

În scurgerea implacabilă
a timpului,
în fiecare an
murim câte puțin.

Întrebări

Toți avem un crez
și-un Dumnezeu.
Căutări, amăgiri, nădejdi
pe-a noastră viață tulburată.
Viața e în noi,
aproape, departe,
luminată și înnegurată.
O simțim și o trăim
în străfund de suflet.
Până când?
Întrebare fără de răspuns,
Întrebări mii și mii,
ca un cântec
nedeslușit
de leagăn.

Căușul vieții

Cu vise înaripate
ne-ntrupăm în zbor
deasupra tuturor.
Existență și nemișcare,
adunate-s în căușul vieții
legănată de doruri,
de cuvinte nerostite,
până la îmbrățișarea de dincolo,
de marea Evadare.

Imperiul nebiruit

Trăgând după noi
carul greu al vieții,
lăsăm urme
ce se prefac în fum, cenușă
risipită
prin imperiul
nebiruit
al Existenței.

Viața

Vrând-nevrând,
viața ne ademenește
în vârtejul ei,
scufundându-ne,
ridicându-ne.
Ne bucură,
ne dă speranță,
ne umilește,
ne împlinește.
Oare, doar ea,
viața,
ne întregește
și nedreptățește?
Ea ne-nvață
cum să o căutăm,
cum să o trăim,
cum să-i dăm
dovezile puterii.
Batjocorind-o,
îndulcind-o
fără noimă,
ne urnește
spre tărâmul
imposibilei întoarceri.

Ritm de ornic

Într-un tablou
cu imagini sfinte
ne vedem aievea.

Contemplarea, visarea
pătrund dincolo,
în odaia inimii ce bate
în ritm de ornic.

Noap̃ile

În vârtejul
ademenitor al vieții,
noap̃ile te-nvăluie
cu mrejele lor.
Noap̃ile te vrăjesc
cu vise ireale
și speranțe imaginare.
Noap̃ile
te cuprind sub geana
ochiului.
Lumina visului
e rază
ce se pierde
în nemărginirea
Universului.
Noap̃ile-s pradă,
ca viața ce doare
de dragoste și dor.

Pasăre

*P*asăre,
ce ești,
șoim, uliu,
demon, prepeliță?

Pasăre,
te-nalți
și zbori
printre norii trecători.

Pasăre călătoare
pe aripi
de viață
solitară.

Pasăre ce gângurești,
tu dai viață
în cuibar
zidit cu ciocul.

Pasăre minune
ce întrupezi o lume,
i-ai dat aripi
lui Icar.

Și pe aripi de legendă
l-ai făcut nemuritor,
între pământeni
și infinitul Univers.

Timpul

*A*pocalipsa ne-a scos
din lunga uitare.
Ne-a dat aripi de zbor
peste noi
către marele
Creator.
Și-n zborul
de deasupra tuturor,
minunea s-a ivit
din noaptea adâncă,
a pus în mișcare
materia încinsă,
aruncând săgețile
Cunoașterii.
Sfârșitul
a devenit creație,
metamorfoză, simbioză,
tot și toate
ce definesc Timpul,
cel care schimbă
fața lumii.
Timpul,
marele înnoitor
și măsura
Veșniciei.
În tainică lucrare,
lumina Lumii
netezi căile vieții,
zăvorându-le.
Apocalipsa,
în cenușă și fum
se prefăcu.

Cutia Pandorei

Zeus poruncă a dat,
porunca lui
în femeie s-a întrupat.
Pandora,
întâia pe pământ.
Hărăzită i-a fost
lui Prometeu,
cel ce ne-a dăruit focul.
La nunta ei,
olimpienii i-au adus cutia.
Cutia Pandorei,
cu rele, cu bune
lucruri omenești,
s-a numit.
Întoarsă în lăcașul
zeilor,
Pandora a zăvorât cutia,
afundându-se
în Veșnicie.

Singură Speranța
a rămas pe pământ
pentru nemuritori.

Lacrima brumei

Lacrima brumei

Ramuri de copaci,
cu frunze îngălbenite
stau în nemișcare
așteptând lacrima brumei.

Nicio boare,
soarele toamnei
încremenește brațe
întinse spre cer.

Nicio boare
nu clintește
copacul solitar.
Viața îi mai dă
putere să intre
în nopțile albe
ale zăpezilor.

Toamnă

Pomii se dezbracă
de veșmântul
de peste an.
O vară caldă,
ba și rece,
le-a fost acoperiș
și umbră.
În toamnă,
frunzele
se pregătesc
de zbor.
Într-o cădere
lină sărută
pământul rece și ud,
care le va fi mormânt.

Frunze pe cărare,
îngălbenite,
ruginii
și fără de viață.
Doar vântul
le mai însuflețește
și le răsfiră
printre pași grăbiți.

Cu nostalgia întâmplărilor,
și bune, și rele,
din primăvară
până-n toamnă,
triste,
frunzele
și-au luat rămas bun
de la cei ce le-au dat
viață pentru moarte.

Copacul

Chip necioplit,
copacul.
Rădăcinile lui
îmi cuprind trupul
ca un șarpe închipuit.
Fiori de viață
îmi dă copacul solitar.
Viață din viața lui
se așterne peste noi
și trece în nemurire.
Copacul e trăire,
e vis,
e pom roditor,
e nemișcat de soare,
de om,
de nimeni.

Boabe de rouă

*D*in înalt de cer
lumina sărută
boabele de rouă.

Scânteind încă,
reci și argintii,
mi se cuibăresc în suflet.

Fereastra inimii

Sub geana nopții,
cu sufletu-mi adormit
într-un vis neîmplinit
s-a deschis fereastra inimii
lăsând lumina
să mă mângâie.

Și, în odaia
cu blide de lut pe pereți,
cu ștergare colorate,
am simțit ce-i bucuria
copilăriei străjuite
de cei dragi,
în unghere ascunse
și nepătrunse
de lumină ...

Dulce amintire

Îți scriu
cu pana înmuiată
în inima-mi însângerată.

Ai apărut
precum un fulg
căzând din norii albi
peste întinderile
fără de viață.

Și-ai rămas
aidoma visului
împlinit și luminat
de chipul tău
ca de fecioară.

Și-n vreme,
orele s-au risipit
într-o tainică amintire.

Doruri, amintiri

Din inima mea
nu-i dus nimeni.
Poartă în ea,
și cu ea,
doruri, amintiri
ascunse sub geana timpului.
Nu-s singur,
prieteni îmi sunt
oamenii
și cărțile.
Parcă, totuși,
gândul despărțirii
de toți și de toate
mă înfioară.
Strălucire îmi dă
puterea de a fi
întotdeauna
și pretutindeni
unul dintre pământenii,
cu trecerea lui
de la viață
în eternitate.

Alinare

*A*mintirile s-au risipit
înceţoşate de imagini
închipuite,
rătăcite
prin sufletul meu.

De dincolo
de gândul habotnic,
visele
s-au învolburat
haotic.

Nebunatic vânt
mi-a adus alinarea.

Mângâiere

Într-un rotund de zi
cu mult soare,
străluminată-mi
fu pruncia
și copilăria.
În satul dintre dealuri,
scăldat de-o apă,
bunica Carolina
mi-a așezat
în mână Crucea
și m-a învățat
ce-i Rugăciunea.
În genunchi,
pe lutul
odăii răcoroase
din casa țărănească,
lângă patul
ce-mi ajungea la creștet,
m-am rugat
pentru întâia oară
vegheat de buna mea
cea dragă.
Și-n ceas de seară,
în somn adânc
m-am limpezit.
Adânca noapte
m-a învăluit
în ceața
visului nepotolit.

Fereastra sufletului

*F*ereastra sufletului
deschisă este
spre lumină.
Prin ea răzbat
ecourile amintirilor
mângâietoare
și limpezi,
precum un cântec
și-o apă vie
sfințită
în tainică tăcere.
Prin fereastra sufletului,
înărmată ca o icoană
cu maici și îngeri,
privesc
spre veșnicia lumii.
S-o închid,
mi-e teamă
că am să rămân
singur și încătușat,
neputincios.
Și-atunci,
lumina se va preface
în noapte.
Noaptea cea veșnică și rece.

Vis

*U*imire, plăcere.

Și una, și alta
din ziua aceea
ce a fost ca
o poveste.

Trezit am fost
dintr-un vis
frumos și lung
când ai apărut
ca o nălucă.

Te priveam în oglinda
sufletului,
erai fecioara castă,
despletită,
cu părul în culoarea
spicului de grâu.

Mi-ai zâmbit
și-atât a fost.

Un fulger
în străluminata-mi
închipuire.

Iubire

Iubirea-i ca laptele
vărsat pe masă.
Se prelinge,
se-ntinde
șarpe trezit
din nisipul pârjolit.

Vicleană,
iubirea
așteaptă
să te-nhațe.

De dincolo
de focul ce te arde,
ce-i iubirea?
Bucurie, suferință.

Îți mulțumesc iubire,
că n-ai murit
când era să mori.

Certitudine

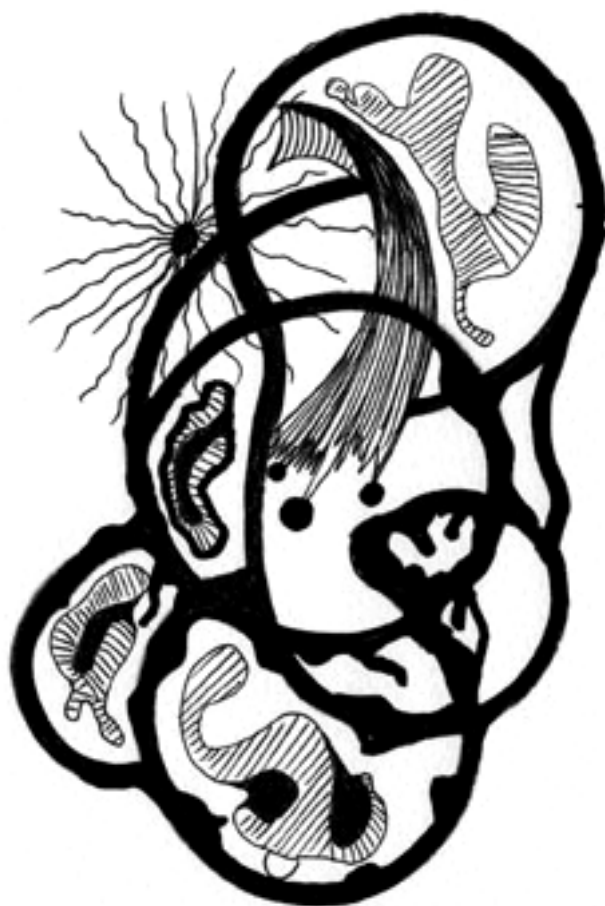
*N*iciodată
n-am să știu
ce-a fost mai întâi.
Credința, fapta, speranța?

Un lucru e sigur.
Cu toate
din acestea ne naștem.

Ezitare

Bate-n geam
o rază.
Sfioasă, luminoasă
îmi zice: preaînvăţatule,
mi-ai urmat calea?
Răspunsul:
e doar
o probabilitate.

Icoane

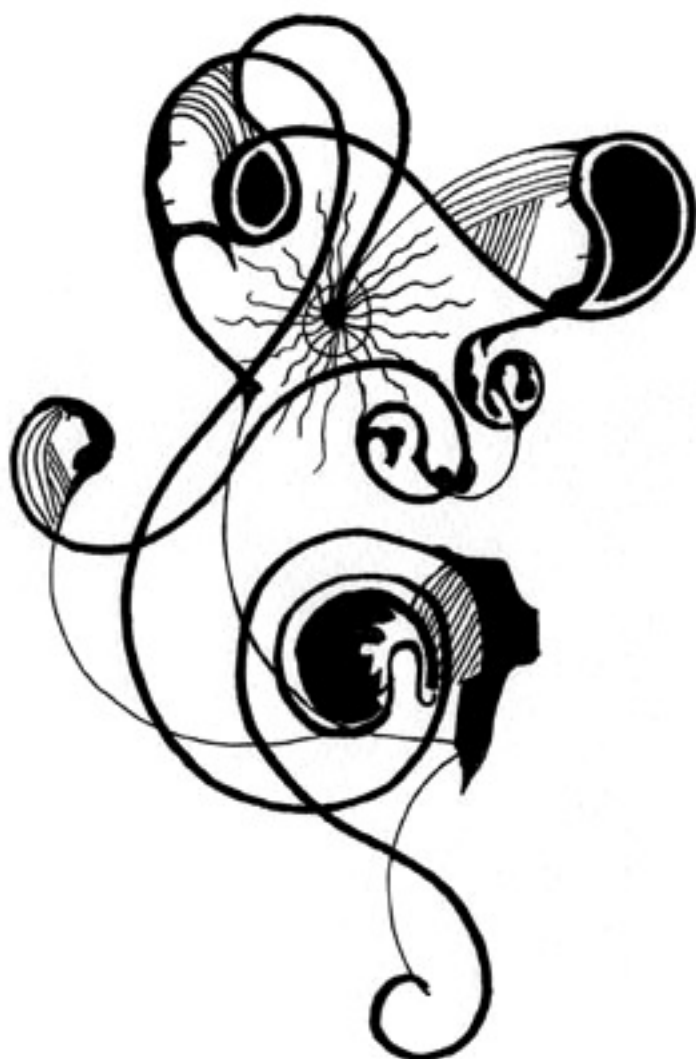
*I*magini neretușate,
aurite,
pictate,
mi se preling
în Iris.

Gândul
le-a zămislit,
sufletul
le-a sfințit,
brațele
le-au ostoit.
Măiestre
icoane
în Infinit.

Dascălii

Suflete vrăjite,
pe care sabia
timpului
nu le poate străpunge,
sunt ei, dascălii.
Steluțe aprinse,
fermecate, magice.
Sunt alean
pentru Dumnezeu.
Sunt spațiul veșniciei,
oglanda sufletului
îngenuncheat
în Catedrala iubirii.

Caierul

Încremenit
în colț de odaie,
caierul ne amintește
de anii copilăriei,
de buni și străbuni.
De șezătorile
de altădată,
cu fete și flăcăi,
cu cântece
de dor și jale,
cu ghicitori
și vorbe de haz.

În cântec de fus
și sunet de socală,
fuiorul se desface
în șiruri continue
de mărgăritare.
Subțiri șuvițe
se vor preface
în măiestre nestemate
și râuri înflorate.

De râsul lumii

*M*ă prăpădesc de râs,
mă prăpădesc de plâns,
mă prăpădesc de invidie,
mă prăpădesc că n-am avere,
mă prăpădesc că nu-s șef,
mă prăpădesc, mă prăpădesc
de Râsul Lumii.

Prăpăd de cei
ce nu-nțeleg
că oricând
și oriunde,
sunt vânt turbat
și buni de legat!

El, Papiul!

Dintr-un fundal de sală,
cu pereți șlefuiți
de liniște
și înțelepciune,
cu chipul lui blând
de cărturar ardelean,
mă privește
Alexandru Papiu Ilarian.

Sub geana ochiului,
străfulgerat de meditare,
îl văd cu cartea-n mână dreaptă
și mi-l apropii inimii.
El, Papiul,
din satului lui sărman,
ajuns-a Sus,
punându-și numele
pe-o mare Școală.

Și-ntr-un târziu
de zi autumnală
m-a îmbrățișat
cu sfânta
și luminoasa lui icoană.

Oratorul

Veni și ziua cea mare
A întâlnirii cu un OM.
Sosi ceasul întâlnirii cu El.
Iată ziua apropierii sufletești.
La ceas de după-amiază
Eram trei în Drumul Taberei.

Ne-am așezat la sfat.
Eram marcat de emoția regăsirii.
Totul mi se părea un vis.
Evlavia momentului m-a cuprins.
Așteptam cu înfrigurare începutul ...

Și, cu El, oratorul,
eruditul cărturar,
am retrăit
O zi din istoria Transilvaniei!

Oamenii codrului

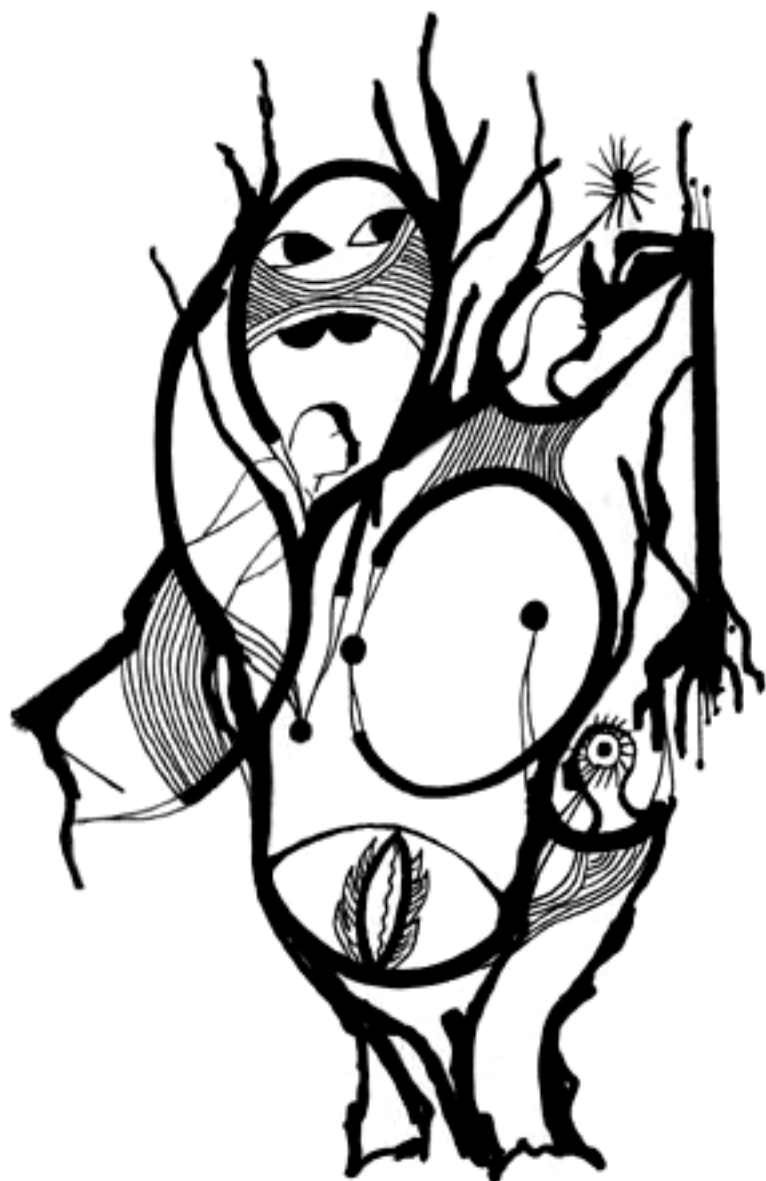
Romanii sunt în noi,
dacii-s în codri
ascunși,
așteptând chemarea
lui Zamolxe.

Vioara, cântec,
nesupusă ritmurilor
neaccentuate,
ne cheamă să răzvim
dușmănia.

Puhoi peste noi,
zvon de război
și împietrite chipuri
se prefac în viteji
și apărători
ai pământurilor
stăpânite
de neamul
marelui viteaz
Scorillo cel Bătrân.

Cohorte de barbari
veniți din pustietăți
neroditoare,
neprimitoare,
se abat în drumul lor
spre niciunde,
și cu capetele lor
rase, hidoase,
înfruntă vitejia
celor rămași
după Decebal cel Sfânt.

Neclintiți
își apără glia,
statornicia,
și rămân ce-au fost,
oameni ai codrului
și-ai bunătății.

Cuprins

Magia clipei

Magia clipei/6
Nașterea clipei/8
Clipa/10
Clipe de iubire/12
Tăcere/14
Sub geana razei/16
Nemurire/18
Neant/20
Întrebări/22
Căușul vieții/24
Imperiul nebiruit/26
Viața/28
Ritm de ornic/30
Noaptea/32
Pasăre/34
Timpul/36
Cutia Pandorei/38

Lacrima Brumei

Lacrima brumei/42
Toamnă/44
Copacul/46
Boabe de rouă/48
Fereastra inimii/50
Dulce amintire/52
Doruri, amintiri/54
Alinare/56
Mângâiere/58
Fereastra sufletului/60
Vis/62
Iubire/64
Certitudine/66
Ezitare/68
Icoane/70
Dascălii/72
Caierul/74
De râsul lumii/76
El, Papiul!/78
Oratorul/80
Oamenii codrului/82